

Vida Krisztina

A TOLLRUHA

*„Mihelyt levetik tollruhájukat, hirtelen ugorj
elő rejtekhelyedből, kapd föl a legszebb herceg-
nő tollruháját, akkor a többiek elrepülnek,
neki azonban ott kell maradnia.”*

Az Ezeregyéjszaka meséi:

Hassán és az aranycsináló

- Megjöttek a sirályok, itt a tavasz! - újságolta Szilvia, és boldogan szökdécselt az ablak előtt. - Hallod, anya? - De nem hallotta, mert éppen dolgozott. Anyának mindig sok dolga volt. Apa is mindig késő estig dolgozott. Szilvia legtöbbit Fülessel, a nagy fehér kutyával beszélgetett. Füles mindig hallotta, amit mondott, mert neki nem kellett dolgoznia, hacsak azt nem számítjuk munkának, hogy mindig megugatta a kapu előtt elhaladó bicikliseket. Szerette Fülest, de leginkább anyával és apával szeretett volna beszélgetni. Tudta, hogy anya és apa fontos emberek, azt is tudta, hogy ha nem dolgoznának ilyen sokat, nem lenne a nagy ház és a nagy udvar, ahol Fülessel szaladgálhat, de úgy gondolta, akkor is fontosak maradnának, ha néha meghallanák, amit mond nekik.

A sirályok minden tavasszal eljöttek a városba. A tenger messze volt, de szerették a folyópartot, a magas tömbházakat és az öregtoronyt. Az öregtoronyban mindenféle madár lakott. Reggel a varjak is ott gyülekeztek, hajnalban az egész város zengett a kárográstól. Szilvia hallotta valahol, hogy a sirályok a jégthatárt követik, amikor a folyó vize befagy, továbbállnak melegebb vidékekre. Füles nem szerette a sirályokat, ha tehetete, mindig megkergette őket.

Este anyáék bejelentették, hogy másnap elutaznak. Fontos üzleti út, muszáj menni, mondták, már megtalálták a megfelelő személyt, aki vigyázzon Szilviára, holnap reggel jön is. Másnap egy csinos, fiatal nő érkezett. Nagyon szép volt, olyan, mint anya a régi fényképeken, amikor még sokat mosolygott, és nem volt mindig elfoglalt. Édes, virágillatú parfümjé az egész szobát belengte.

Reggel Klári vitte iskolába, délben finom ebédet főzött, este pedig mesét olvastak, így teltek a napok. Mikor egy este Klári mese után felállt, hogy kimenjen a szobából, Szilvia elérkezettnek látta az időt, hogy elmondja a titkát, amit anyának és apának még sosem tudott.

- Én még mindig félek a sötétben. Ott a szekrény mögött van valami. Lehet, hogy egy mumus.

- Akkor itt az ideje, hogy megnézzük azt a mumust - mondta Klári. Szilvia nem igazán akarta megnézni a mumust, de Klári mellett valamiért biztonságban érezte magát.

- Tudod, a mumusok sokkal jobban félnek tőlünk, mint mi tőlük - mondta Klári.

- Mekkora a mumusok? - kérdezte Szilvia, és gyanítani kezdte, hogy talán nincsenek is, de biztosan nem lehet tudni, mert anya még sose jött megnézni őket.

- Egészen kicsik. A légynek sem tudnak ártani - felelte Klári, és Szilvia olyan gyorsan elaludt aznap éjjel, mint talán még soha.

Csak egyetlen probléma volt. Klári mindig halat szeretett volna készíteni ebédre, és Szilvia ki nem állhatta a halat. Füles, a nagy fehér kutya mindig örült a vendégeknek, de Klárit valamiért nem szerette. Ha meglátta, mindig morogni kezdett, és ha tehetett volna, bizony megkergeti.

- Nem akarom, hogy elmenj! Maradj még nálunk! Még a halat is megeszem, csak maradj még! - kérlelte Szilvia Klárit. Éppen a főtéren sétáltak. Közeledett a hétvége, már csak egy nap volt hátra anyáék érkezéséig.

- Nem maradhatok, holnap hazajönnek a szüleid. De te bármikor eljöhetsz hozzám. Nézd csak, ott lakom. - Klári egy csúnya, szürke tömbházra mutatott. - Biztos nem fogod elfelejteni, mert az a legmagasabb ház az egész főtéren.

Este Klári mesélt a sirályról, aki mindenhol járt. Látta a tengert, idegen falvakat, városokat, hegyeket. Szerette az embereket, ezért megtanult beszélni velük. Amikor csak akarta, levette a tollruháját, és olyankor pontosan úgy nézett ki, mint az emberek. Klári egyszer csak elhallgatott, mintha nem akarná folytatni a történetet.

- És aztán mi történt a sirállal? - kérdezte Szilvia.

- Továbbment - felelte Klári.

- Ez nem volt olyan jó mese. Mondj egy másikat! - kérlette Szilvia.

Klári szemlátomást megkönnyebbülten kezdett el egy másik mesét, egyszer volt, hol nem volt, de Szilvia tovább már nem hallotta, mert hamarosan elnyomta az álom.

Álmában nagymama kertjében járt, egy réges-régi nyáron, amikor nagymama még élt. Már nagyon öreg volt, de még mindig dolgozott a kertben, és sok-sok tyúkot nevelt az udvaron.

- Miért téped ki a tollait? - kérdezte Szilvia. Nagymama egy nagy fehér tyúkkal viaskodott. A tyúk szeretett átrepülni a kerítésen, többször is az utcáról kellett behajtani.

- Azok a hosszú tollak a repülőtollai. Nem lesz ettől neki semmi baja, de többet nem lesz kedve röpködni - felelte nagymama.

Mikor felébredt, anya és apa már otthon voltak, éppen Kláritól búcsúzkodtak. Nem akarta, hogy anya és apa lássák, mennyire szomorú, mert azért mégiscsak anyát és apát szerette a legjobban. Jól megjegyeztem a csúnya, szürke tömbházat, a legmagasabb az egész főtéren, nincs is messze, vigasztalta magát, és elhatározta, hogy még aznap meglátogatja Klárit.

A parányi, de otthonos lakásnak csak egyetlen szobája volt. Az ismerős virágillat az egész lakást belengte, mégsem tudta elnyomni a mindent átható halszagot. Az előszobában Szilvia tekintete azonnal megakadt egy különös tárgyon. A fogason egy hatalmas fehér kabát lógott. Mikor alaposabban megnézte, látta, hogy egy tollruha. Egyszerre mindent megértett. Amikor tudta, hogy senki nem látja, kihúzott egy tollat a kabát ujjából. Aztán még egyet. És még egyet. Végül szépen elsimította a megmaradt tollakat, hogy a ruha érintetlennek tűnjön.

Amikor leesett az első hó, és a folyó vize kásásra fagyott, a sirályok továbbálltak melegebb vidékre. Klári biztos nem ment el, gondolta Szilvia. Az nem lehet, hogy hiányos tollruhában kedve támadt elrepülni. De mégiscsak ott motoszkált a fejében a gondolat, hogy mi van, ha mégis útnak indult, ezért néhány nap múlva bekopogott Klárihoz. Senki nem nyitott ajtót, és ebből már sejtette, hogy nagy baj van.

Lenyomta a kilincset, a parányi lakás üres volt, és eltűnt a fogasról a tollruha is. Én nem ezt akartam, és nem így. Csak azt akartam, hogy itt maradj velem, gondolta Szilvia, és már rohant is a folyóhoz. Madár

nem juthat ilyen tollakkal messzire. Ott is volt a sirály a befagyott vízen. Erőtlenül verdesett a szárnyaival, de hiába, felszállni többet már nem tudott.

A folyó jegét belepte a frissen hullott hó, Szilvia nem tudta, milyen vastag lehet, de nem is érdekelte, szapora léptekkel elindult a madár felé. Egy lélek se járt a folyóparton, az emberek otthon ültek a kényelmes, meleg szobáikban, csak néhány varjú keringett a magasban.

Már jócskán eltávolodott a parttól, amikor a jégen megjelent egy aprócska repedés. Aztán még egy, és még egy, majd egyre nagyobbak. Nincs már sok, gondolta, és még egyet lépett.

Út, 2016
(100 x 100 cm, olaj, vászon)